

نمی خواهیم سربازی با خشاب خالی باشم

رسولی: برای مدال طلا خوشحالم، نه رکوردم

گفت و گو

مهری رنجبر
روزنامه نگار

پرتاب بلند برای ریسک بود. ریسک پارگی عضله سینه اش. اما او از هانگژو فقط مدال می خواست و مدال مصدومیتی که یک ماه قبل از بازی های آسیایی یقه اش را گرفت، بدجور دست و بالش را بسته بود. او بعد از ۲۰ روز مراعات، دل را به دریا زد تا دست خالی به تهران برنگردد. هرچند قبل از شروع مسابقه، با دو پرتاب آزمایشی، درد دوباره خودنمایی کرد، اما حسین دیگر کوتاه بیاید، کوتاه نیامد. او در سه پرتاب اول رکوردهای ۵۸/۴۱، ۵۹/۴۸ و ۶۰/۶۳ سانتیمتر انداخت اما در پرتاب چهارم دیسکش با پرتاب ۶۲ متر و ۴ سانتیمتر به طلا رسید. با اینکه از رکوردش راضی نیست اما خوشحال است طلا برای ایران ماند. حسین رسولی از حالا به فکر المپیک و حتی مدالاش است، به شرط اینکه امکانات داشته باشد و حمایت مالی شود.

توی این طلا، بی مدالی قهرمانی آسیا را جبران کردی!

من برنامه ای برای مدال قهرمانی آسیا نداشتم، زیاد برایم مهم نبود مدال بگیرم و تنها برای دستگرمی شرکت کرده بودم. چون مسابقه برون مرزی هم نداشتم، می خواستم برای بازی های آسیایی بانجربه شوم. هدف اصلی ام بازی های آسیایی بود.

در هانگژو کارت را با پرتاب ۵۹ متر استارت زدی، ولی با پرتاب ۶۲ متر خیال همه را بابت مدال راحت کردی.

چون می دانستم با ۶۲ متر می توانم طلا را بگیرم خوشحال بودم. ولی ته دلم از اینکه رکورد خودم را ثبت نکرده بودم، اصلاً راضی نبودم.

چرا؟

هدف من پرتاب بالای ۶۳ متر بود. اما کشیدگی عضله سینه ام، قبل از بازی ها کار را خراب کرد، همان موقع گفتند اگر پرتاب بلند داشته باشی طول درمان بیشتر می شود. بنابراین ۲۰-۱۵ روز مانده به بازی ها پرتاب نمی کردم و حتی پرس سینه هم نمی زدم و تنها فیزیوتراپی می کردم. من در مسابقه دو پرتاب آزمایشی کردم که در پرتاب دوم عضله ام خیلی درد گرفت و همین تمرکز را بهم ریخت و پرتاب هایم را با ۵۹ متر شروع کردم. وقتی عضله ای درد می گیرد و ترس از پارگی آن داری، اجازه نمی دهی روی تکنیک تمرکز کنی. من از ترس اینکه عضله سینه ام در پرتاب خوب پاره نشود، روی تکنیک تمرکز نکردم. ولی با این حال گفتم هرچه می خواهد بشود، من پرتابم را با همه زورم انجام می دهم. چون برای طلا آمده بودم. دیگر برایم بدنم و عضله هایم مهم نبود، اما در پرتاب ۴-۵ دیگر نمی توانستم دستم را بالا ببرم. من در هانگژو به خاطر اینکه بدنم خوب بود، با ریسک پرتاب کردم، حتی بدون اجرای تکنیک خیلی خوب دیسک را ۶۲ متر پرتاب کردم و خدا را شکر طلا گرفتم.

پرتاب ۶۱ متری احسان حدادی انگار به تو خیلی کمک کرد تا رکورد طلایی را ثبت کنی. درست است؟

من وقتی حدادی پرتاب ۶۱ متر را انداخت خیلی خوشحال شدم. می دانستم اگر بیشتر پرتاب نکنم کسی دیگر نمی تواند جو مسابقه را دست بگیرد و پرتاب بالایی داشته باشد. برای من مهم مدال برای ایران بود. طلا و نقره هم فرقی نمی کرد فقط دلم می خواست ایران مدال بگیرد. یعنی خوشحالی ام تنها بابت مدال طلا نیست، خوشحالم که یک ایرانی مدال گرفته، چرا که هدفم فقط خوشحالی مردم بود و آنهایی که این مدت برایم زحمت کشیدند.

انگار در هانگژو رقابت بین تو و احسان بود. نه؟

به نظر من، بین من و احسان حدادی رقابتی نبود. چرا که بیشتر ما رقابت داریم و با همدلی طلا و نقره را برای ایران گرفتیم.

پرتاب چهارم چینی به تو استرس نداد که طلا از دستت ببرد؟

من پرتاب های بقیه پرتابگران را نگاه نمی کردم. یعنی دقت نمی کردم فقط تمرکز روی آسیب دیدگی ام بود و اینکه کار خودم را به بهترین نحو انجام دهم. مدال طلا و نقره تو و احسان، نتیجه پرتاب دیسک بازی های آسیایی گوانگژو را تکرار کرد. این مساله

ZOOM

من وقتی حدادی پرتاب ۶۱ متر را انداخت خیلی خوشحال شدم. می دانستم اگر بیشتر پرتاب نکنم کسی دیگر نمی تواند جو مسابقه را دست بگیرد و پرتاب بالایی داشته باشد. برای من مهم مدال برای ایران بود. طلا و نقره هم فرقی نمی کرد فقط دلم می خواست ایران مدال بگیرد. یعنی خوشحالی ام تنها بابت مدال طلا نیست، خوشحالم که یک ایرانی مدال گرفته، چرا که هدفم فقط خوشحالی مردم بود و آنهایی که این مدت برایم زحمت کشیدند.

برای خودت هم جالب بود؟

من از قبل می دانستم، با اینکه رنگ مدال را مطمئن نبودم اما دلم گواهی می داد این اتفاق می افتد و پرتاب دیسک دو مدال برای ایران می گیرد.

مدال طلای تو به آسیایی ها ثابت کرد طلای دیسک از ایران بیرون برو نیست، نظرت چیست؟

اگر خدا کمک کند و دعای خیر مردم پشت سرم، بدون هیچ مشکلی تمریناتم را انجام دهم، امیدوارم بتوانم مثل احسان حدادی چندین سال در بازی های آسیایی طلا بگیرم و نگذارم طلای دیسک آسیا به کشور دیگری برسد.

رکورد ۶۲ متر بهترین رکورد تو در هانگژو بود یا

برنامه ات برای پرتاب های بهتر بود. در تمرین بالاتر از ۶۲ هم انداخته بودی؟

من در هانگژو دنبال رکوردزنی نبودم، فقط طلا می خواستم. من برای رکورد قانع نیستم و اگر مصدوم نبودم بدون شک خیلی بهتر و بالاتر از ۶۲ متر پرتاب می کردم. چرا که از نظر بدنی آماده بودم. فقط مصدومیت عضله سینه ام تمرکز را گرفت. خداحافظی احسان کار تو را سخت تر کرد؟

من موقع خداحافظی حدادی بغض کرده و گریه کردم و ناراحت شدم. خیلی سخت است که چندین سال در دنیای قهرمانی باشی و برای بالا بردن پرچم کشورت تلاش کنی. خداحافظی او در روند کاری من تأثیری نمی گذارد. اما بار سنگینی روی دوش من است. آن هم با مدال طلای بازی های آسیایی. با این حال من با قدرت رو به جلو حرکت می کنم.

برنامه بعدی تو سهمیه المپیک است؟ برای

پیشرفت بیشتر چه چیزی لازم داری؟

حالا برنامه ام سهمیه المپیک ۲۰۲۴ پاریس است. چون به آن خیلی نزدیک هستم. البته من تنها به سهمیه فکر نمی کنم، بلکه برنامه ام مدال المپیک است. البته برای سهمیه ای مدال المپیک شرایط باید

خیلی تغییر کند. این مدت خیلی سختی کشیدم و بی مهری دیدم. واقعاً تنها با آسیب هایم کنار آمدم. فقط به خودم گفتم کسی را نداری و باید تنها تمرین کنی و پیش بروی. همه توکل من به خدا بود تا امروز که بدون هیچ امکاناتی تمرین کردم. فقط از خدا مدد گرفتم؛ می خواستم نتیجه زحمتم را بگیرم. من یک دوومیدانی کار هستم و دوومیدانی خیلی مظلوم است. مثل فوتبالیست ها قراردادهای میلیاردری ندارند. با دست خالی و قراردادهای ناچیز تمرین می کنیم بدون توقع، به خاطر همین کار سخت می شود. تا یک جایی می شود با توکل و غیرت پیش رفت، ولی اصلاً تمرین ما و تمرین پرتابگران خارجی که رکورد های بالایی دارند قابل قیاس نیست. امیدوارم این شرایط را مسئولان برایم فراهم کنند تا بتوانم برای کشورم در آسیا، جهان و المپیک افتخار آفرینی کنم و دل مردم عزیزم را شاد کنم. چون اگر امکانات و حمایت مالی می خواهم برای این است که از مسیر قهرمانی خارج نشوم. برای خودم چیزی نمی خواهم. می خواهم در پرتاب دیسک با همه وجود رو به جلو حرکت کنم و با اسلحه پر از گلوله به مسابقات بروم. مسابقات برایم مثل جنگ می ماند و نمی خواهم مثل سرباز با خشاب خالی در میدان جنگ باشم. کاش مسئولان با درک این مسائل، کمک کنند تا اتفاق بزرگی را برای شادی دل مردم در این روزهای سخت رقم بزنیم و پرچم کشورمان را در دنیا بالاتر از پرچم کشورهای دیگر به اهتزاز درآوریم.

چه امکاناتی لازم داری؟

من برای درخشش در المپیک برنامه بلندمدت می خواهم و امکانات خوب سخت افزاری، ماساژور، فیزیوتراپ و حمایت مالی لازم دارم. نه اینکه چند ماه مانده به المپیک اردو برگزار شود، بلکه برای سهمیه و مدال المپیک پرتاب دیسک باید از همین امروز کار شروع شود.

من در هانگژو دنبال رکوردزنی نبودم، فقط طلا می خواستم. من برای رکورد قانع نیستم و اگر مصدوم نبودم بدون شک خیلی بهتر و بالاتر از ۶۲ متر پرتاب می کردم. چرا که از نظر بدنی آماده بودم. فقط مصدومیت عضله سینه ام تمرکز را گرفت.

حالا وقت سرمایه گذاری روی حسین رسیده است

محسن ربانی
پیشگام دومیدانی

پرتاب دیسک ایران همیشه رکورد دار و مدال آور سنتی آسیا بوده، از جلال کشمیری و حسام گرفته تا احسان حدادی و برادران صمیمی. در واقع پرتابگران دیسک ایران از نظر فیزیکی و تکنیکی سالیان سال سرآمد بوده اند و همین مساله باعث شده تا همیشه حرف برای گفتن داشته باشیم. حتی دهگانه کاران ایران در پرتاب دیسک هم بیشترین امتیاز را می گیرند. البته تکنیک خوب پرتابگران دیسک هم منحصر به یک منطقه کشور نبوده و همه پرتابگران از شمال گرفته تا تهران و چهار محال و بختیاری و حالا هم اراک که حسین رسولی از آنجا آمده است، حسین رسولی پرتابگر جوان با قامت بلند و فیزیک مناسب که زیر نظر مربی اش هادی سپهرزاد در مسیر خوبی ایستاده و پا جای پای بزرگان دیسک ایران گذاشته و اگر قرار باشد او پله های پیشرفت را طی کند نیاز به حمایت بیشتر دارد. حسین رسولی امروز با یک ماه پیش خیلی فرق دارد، او یک ماه پیش قهرمان آسیا نبود و تنها مدال طلای جوانان آسیا را داشت، اما حالا با پشت سر گذاشتن پرتابگران دیسک مدعی، قهرمان بازی های آسیایی است. حسین استعدادی است که حالا باید روی آن سرمایه گذاری شود تا احسان حدادی دیگری با ورزنی دیگر در پرتاب دیسک علم شود. البته احسان حدادی هم می تواند به او کمک زیادی کند.

